

คำวินิจฉัยของ นายสุวิทย์ ธีรพงษ์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๑๓/๒๕๕๕

วันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๕๕

เรื่อง พระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๔ และพระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๒๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๔ และมาตรา ๖ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ วรรคสอง มาตรา ๒๙ มาตรา ๕๐ มาตรา ๕๗ และมาตรา ๘๗ หรือไม่

ศาลแพ่งธนบุรีส่งคำโต้แย้งของนายบุญมา หรือสมพจน์ แซ่ลี หรือทรัพย์มีทอง ผู้ร้อง เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ โดยผู้ร้องยื่นคำร้องว่า ธนาคารศรีนคร จำกัด (มหาชน) เป็นโจทก์ยื่นฟ้องผู้ร้อง เป็นจำเลยต่อศาลแพ่งธนบุรีเป็นคดีแพ่ง หมายเลขดำที่ ๒๖๔๐/๒๕๕๒ ในข้อหาเบิกเงินเกินบัญชี เงินกู้ เบี้ยประกัน จำนอง โดยให้ผู้ร้องชำระหนี้จำนวน ๒,๖๗๙,๖๕๕.๑๒ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๘.๗๕ ต่อปีของเงินต้น ๑,๘๕๗,๕๔๔.๘๕ บาท นับตั้งจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระหนี้ให้โจทก์เสร็จสิ้น ผู้ร้องยื่นคำให้การปฏิเสธฟ้องของโจทก์โดยต่อสู้ว่าการคิดดอกเบี้ยของโจทก์ ขัดต่อพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ มาตรา ๑๒ (๕) ประกอบมาตรา ๔๔ และบทบัญญัติมาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งให้อำนาจธนาคารแห่งประเทศไทยใช้วิธีปฏิบัติเห็นว่าการควบคุมของรัฐ กระทบการออกประกาศถ่ายโอนอำนาจไปให้ผู้ประกอบการธนาคารพาณิชย์สามารถประกาศกำหนดอัตราดอกเบี้ยรวมทั้งเงื่อนไขและวิธีการเกี่ยวกับดอกเบี้ยในลักษณะเป็นการผูกขาดตัดตอนทางเศรษฐกิจการเงินของประเทศทั้งทางตรงและทางอ้อม เป็นการเปิดช่องให้กลุ่มทุนธนาคารและผู้ประกอบการธนาคารพาณิชย์แสวงหาผลประโยชน์จากดอกเบี้ยอย่างไม่เป็นธรรม นอกจากนั้น บทบัญญัติมาตรา ๔ และมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๒๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๕ มีเจตนายกเว้นให้ธนาคารพาณิชย์สามารถกำหนดอัตราดอกเบี้ยสูงเกินกว่าร้อยละ ๑๕ ต่อปี ได้โดยไม่ผิดกฎหมาย โดยให้อำนาจ

LIRT

กับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง แต่ในทางปฏิบัติธนาคารแห่งประเทศไทยใช้อำนาจตามความใน มาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ฯ ถ่ายโอนอำนาจให้ธนาคารพาณิชย์ไปกำหนด การคิดดอกเบี้ยแบบทบต้นและกำหนดอัตราดอกเบี้ยสูงสุดเกินกว่าอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปีได้เองโดยลำพัง บทบัญญัติของกฎหมายทั้ง ๒ ฉบับดังกล่าว จึงมีความขัดหรือแย้งในกระบวนการใช้อำนาจ เคลือบคลุม ไร้ประสิทธิภาพ และขาดความเป็นธรรม รวมทั้งสภาพการบังคับใช้กฎหมายดังกล่าวไม่สอดคล้องกับ ภาวะเศรษฐกิจของประเทศในปัจจุบัน นอกจากนี้ ยังเป็นการส่งเสริมและสนับสนุนให้ธนาคารพาณิชย์ ใช้สิทธิและเสรีภาพในการประกอบกิจการ หรือประกอบอาชีพผูกขาดตัดตอนทางเศรษฐกิจการเงิน อย่างไม่เป็นธรรม และเอาเปรียบผู้บริโภค ผู้ร้องเห็นว่า บทบัญญัติมาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัติ การธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔ และมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๒๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่ธนาคารโจทก์ใช้กำหนดและเรียกดอกเบี้ยทบต้นและดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมเกินอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี โดยใช้สัญญาสำเร็จรูปกำหนดเงื่อนไขแบบเบ็ดเสร็จ และใช้สิทธิเสรีภาพปฏิบัติ ในเรื่องดอกเบี้ยแบบผูกขาดตัดตอน ไม่เป็นธรรม และเอาเปรียบผู้บริโภค เป็นบทบัญญัติที่ขัดหรือแย้ง ต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐ มาตรา ๕๗ และมาตรา ๘๗ และเป็นการจำกัดสิทธิเสรีภาพของบุคคลตาม รัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ วรรคสอง และมาตรา ๒๘ ต้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖

พิเคราะห์แล้ว รัฐธรรมนูญมาตรา ๔ “ศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์ สิทธิ และเสรีภาพ ของบุคคลย่อมได้รับความคุ้มครอง”

มาตรา ๕ “ประชาชนชาวไทยไม่ว่าเหล่ากำเนิด เพศ หรือศาสนาใด ย่อมได้รับความคุ้มครอง แห่งรัฐธรรมนูญนี้เสมอกัน”

มาตรา ๖ “รัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ บทบัญญัติใดของกฎหมาย กฎ หรือข้อบังคับ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญนี้ บทบัญญัตินั้นเป็นอันใช้บังคับมิได้”

มาตรา ๒๖ “การใช้อำนาจโดยองค์กรของรัฐทุกองค์กร ต้องคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้”

มาตรา ๒๗ “สิทธิและเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้โดยชัดแจ้ง โดยปริยาย หรือโดย คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ย่อมได้รับความคุ้มครองและผูกพันรัฐสภา คณะรัฐมนตรี ศาล และ องค์กรอื่นของรัฐโดยตรงในการตรากฎหมาย การใช้บังคับกฎหมายและการตีความกฎหมายทั้งปวง”

LIRT

มาตรา ๒๘ “บุคคลย่อมอ้างศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์หรือใช้สิทธิและเสรีภาพของตนได้เท่าที่ไม่ละเมิดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น ไม่เป็นปฏิปักษ์ต่อรัฐธรรมนูญ หรือไม่ขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน

บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้ สามารถยกบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้เพื่อใช้สิทธิทางศาลหรือยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้คดีในศาลได้”

มาตรา ๒๙ “การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้และเท่าที่จำเป็นเท่านั้น และจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพนั้นมิได้

กฎหมายตามวรรคหนึ่งต้องมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไปและไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง ทั้งต้องระบุบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจในการตรากฎหมายนั้นด้วย

บทบัญญัติวรรคหนึ่งและวรรคสองให้นำมาใช้บังคับกับกฎหรือข้อบังคับที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายด้วย โดยอนุโลม”

มาตรา ๕๐ “บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพและการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม

การจำกัดเสรีภาพตามวรรคหนึ่งจะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อประโยชน์ในการรักษาความมั่นคงของรัฐหรือเศรษฐกิจของประเทศ การคุ้มครองประชาชนในด้านสาธารณสุข การรักษาความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน การจัดระเบียบการประกอบอาชีพ การคุ้มครองผู้บริโภค การผังเมือง การรักษาทรัพยากรธรรมชาติหรือสิ่งแวดล้อม สวัสดิภาพของประชาชน หรือเพื่อป้องกันการผูกขาด หรือจัดความไม่เป็นธรรมในการแข่งขัน”

มาตรา ๕๑ “สิทธิของบุคคลซึ่งเป็นผู้บริโภคย่อมได้รับความคุ้มครอง ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ

กฎหมายตามวรรคหนึ่งต้องบัญญัติให้มีองค์กรอิสระซึ่งประกอบด้วยตัวแทนผู้บริโภคทำหน้าที่ให้ความเห็นในการตรากฎหมาย กฎ และข้อบังคับ และให้ความเห็นในการกำหนดมาตรการต่างๆ เพื่อคุ้มครองผู้บริโภค”

มาตรา ๘๗ “รัฐต้องสนับสนุนระบบเศรษฐกิจแบบเสรีโดยอาศัยกลไกตลาด กำกับดูแลให้มีการแข่งขันอย่างเป็นธรรม คุ้มครองผู้บริโภค และป้องกันการผูกขาดตัดตอนทั้งทางตรงและทางอ้อม รวมทั้งจะยกเลิกและระงับการตรากฎหมายและกฎเกณฑ์ที่ควบคุมธุรกิจที่ไม่สอดคล้องกับความจำเป็น

ทางเศรษฐกิจและต้องไม่ประกอบกิจการแข่งขันกับเอกชน เว้นแต่มีความจำเป็นเพื่อประโยชน์ในการรักษาความมั่นคงของรัฐ รักษาผลประโยชน์ส่วนรวม หรือการจัดให้มีบริการสาธารณูปโภค”

มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง “ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเองหรือคู่ความโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๖ และยังไม่มีความวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลรอการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และส่งความเห็นเช่นนั้นตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัย”

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

มาตรา ๖๕๕ “ท่านห้ามมิให้คิดดอกเบี้ยเกินร้อยละสิบห้าต่อปี ถ้าในสัญญากำหนดดอกเบี้ยเกินกว่านั้น ก็ให้ลดลงเป็นร้อยละสิบห้าต่อปี”

พระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๒

มาตรา ๑๔ “ธนาคารแห่งประเทศไทยมีอำนาจกำหนดให้ธนาคารพาณิชย์ปฏิบัติในเรื่องดังต่อไปนี้

- (๑)
- (๒) ดอกเบี้ยหรือส่วนลดที่ธนาคารพาณิชย์อาจเรียกได้

ฯลฯ

การกำหนดตามมาตรานี้ ต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรี และให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา”
พระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๒๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๕

มาตรา ๔ “เพื่อประโยชน์ในการแก้ไขภาวะเศรษฐกิจของประเทศ รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของธนาคารแห่งประเทศไทยมีอำนาจกำหนดอัตราดอกเบี้ยที่สถาบันการเงินอาจคิดจากผู้กู้ยืม หรือคิดให้ผู้กู้ยืมให้สูงกว่าร้อยละสิบห้าต่อปีได้”

มาตรา ๖ “เมื่อรัฐมนตรีกำหนดอัตราดอกเบี้ยตามมาตรา ๔ แล้ว มิให้นำมาตรา ๖๕๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาใช้บังคับแก่การคิดดอกเบี้ยของสถาบันการเงินที่รัฐมนตรีกำหนดตามมาตรา ๔”

ตามคำร้องของผู้ร้องมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า

มาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ ฯ และมาตรา ๔ มาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน ฯ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๘ มาตรา ๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ วรรคสอง มาตรา ๒๙ มาตรา ๕๐ มาตรา ๕๔ และมาตรา ๘๗ หรือไม่

LIRT

พิจารณาแล้ว เห็นว่ามาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ ๑ เป็นบทบัญญัติที่ให้อำนาจธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนดให้ธนาคารพาณิชย์ปฏิบัติตามเรื่องดอกเบี้ยหรือส่วนลดที่ธนาคารพาณิชย์อาจเรียกได้

มาตรา ๔ และมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน ๑ เป็นบทบัญญัติที่ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของธนาคารแห่งประเทศไทยมีอำนาจในการกำหนดอัตราดอกเบี้ยสูงสุดหรืออัตราดอกเบี้ยที่สถาบันการเงินจะเรียกได้เกินกว่าร้อยละ ๑๕ ต่อปี โดยยกเว้นไม่ต้องบังคับตามมาตรา ๖๕๕ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งมีให้คิดดอกเบี้ยเกินกว่าร้อยละ ๑๕ ต่อปี

ส่วนรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ บัญญัติถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ย่อมได้รับความคุ้มครอง

มาตรา ๕ บัญญัติว่าประชาชนชาวไทยไม่ว่าเหล่ากำเนิด เพศ ศาสนา แม้จะแตกต่างกัน ย่อมได้รับความคุ้มครองเสมอกัน

มาตรา ๒๖ เป็นบทบัญญัติว่า การใช้อำนาจของรัฐจะต้องคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์

มาตรา ๒๗ เป็นบทบัญญัติที่คุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนซึ่งทุกองค์กรของรัฐจะต้องผูกพัน ยึดถือ และปฏิบัติตาม

มาตรา ๒๘ วรรคสอง เป็นบทบัญญัติให้หน่วยงานของรัฐต้องเคารพสิทธิและเสรีภาพ และให้สิทธิประชาชนฟ้องคดีในกรณีถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้สามารถใช้สิทธิทางศาลหรือยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้คดีในศาลได้

มาตรา ๒๙ เป็นบทบัญญัติที่ประกันความมั่นคงแห่งสิทธิ การจะจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลต้องกระทำภายใต้หลักเกณฑ์ดังนี้

ประการที่หนึ่ง การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลต้องอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเท่านั้น

ประการที่สอง การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลต้องเป็นไปเพื่อการที่รัฐธรรมนูญกำหนด

ประการที่สาม การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลต้องกระทำเท่าที่จำเป็น และ

ประการที่สี่ การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลต้องไม่กระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพนั้น

มาตรา ๕๐ เป็นบทบัญญัติเพื่อคุ้มครองเสรีภาพในการประกอบกิจการของปวงชนชาวไทย โดยบัญญัติว่าห้ามจำกัดเสรีภาพในการประกอบอาชีพและการแข่งขันจะกระทำมิได้

LIRT

บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญทั้ง ๗ มาตราดังกล่าว เป็นการทำให้สิทธิและเสรีภาพได้รับการปฏิบัติ
อย่างเป็นธรรม และให้มีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไป ไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่ง หรือแก่
บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง และพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ ๑ มาตรา ๑๔ และ
พระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืม ๑ มาตรา ๔ และมาตรา ๖ ก็มีได้เป็นบทบัญญัติเพื่อใช้บังคับ
สถาบันการเงินใดสถาบันการเงินหนึ่ง หรือผู้ให้กู้ยืมเงิน หรือผู้กู้ยืมเงินกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งโดยเฉพาะ
ทั้งไม่ได้เป็นการจำกัดสิทธิเสรีภาพไม่ได้ทำลายศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ จึงไม่เป็นการขัดหรือแย้งต่อ
รัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ วรรคสอง มาตรา ๒๙
และมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญ

ส่วนประเด็นว่า บทบัญญัติมาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ ๑ ขัดต่อ
รัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๗ หรือไม่นั้น ศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยแล้วว่าบทบัญญัติมาตรา ๑๔
แห่งพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ ๑ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๗ ตามคำวินิจฉัยที่
๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๕๓ เรื่องศาลแพ่งส่งคำโต้แย้งของจำเลย (นางสาวเชียม
แพมไธสง) เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยไม่จำต้องวินิจฉัยซ้ำอีก

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๘๗ เป็นบทบัญญัติว่าด้วย “แนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ” มีเนื้อหา
เป็นการกำหนดแนวทางสำหรับการตรากฎหมาย เช่น รัฐต้องไม่ประกอบกิจการแข่งขันกับเอกชน
เว้นแต่มีความจำเป็นเพื่อประโยชน์ในการรักษาความมั่นคงของรัฐ รักษาผลประโยชน์ส่วนรวม หรือ
การจัดให้มีการสาธารณสุขโลกเท่านั้น ส่วนพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ ๑ มาตรา ๑๔ และ
พระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืม ๑ มาตรา ๔ และมาตรา ๖ เป็นบทบัญญัติที่ให้อำนาจธนาคาร
แห่งประเทศไทยดำเนินการเกี่ยวกับการควบคุมการกำหนดอัตราดอกเบี้ยของธนาคารพาณิชย์และสถาบัน
การเงินต่าง ๆ จึงไม่เป็นการขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๘๗ ดังกล่าวข้างต้นแต่อย่างใด

ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕
แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๔ และ
พระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๒๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติ
ดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๔ และมาตรา ๖ ไม่ขัด
หรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙
มาตรา ๕๐ มาตรา ๕๗ และมาตรา ๘๗

นายสุวิทย์ ธีรพงษ์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

LIRT